

You alone will be burned
and devoured in Naraka
because of your own evil deeds.
Your family, such as your wife,
children and brothers,
cannot save you.

โทคุมอน นานาชิโตะ อสูรกินอสูร

◆
Nanao FUSHIMI
[illustration]
Oshiochio

1

โกคุมอน นาทะชิโกะ อสูรกินอสูร

Story : Nanao FUSHIMI

Illust. : Oshioshio

ໂຕອຸກອາ ພາເວີໄກ ອສຸຣິກິ ອສຸຣິ

Nanao FUSHIMI ❖ [illustration] Oshioshio

You alone will be burned and devoured in Naraka because of your own evil deeds. Your family, such as your wife, children and brothers, cannot save you.

Illustration by Oshioshio

เพลงที่
เฝ้าพลาญ
ฉัน ตอนนี้.
มันไหม้เกรียม
อยู่ที่กันบัง
หัวใจ และจะ
หวนกลับมา
ทุกครั้ง
ที่หายใจ

เรา
แดงอาน
เริ่งร้าย
อย่างวูบวาบ
นาเดซีโกะ
รู้โดย
สัญญาตญาณ
ว่า นั่นคือ
สีของ
เพลิงเผาผล

เมื่อ
หลิบตา
สีที่เห็น
จนขึ้น
จะหวน
กลับสู่
บ้านตา

โอดมณฑล

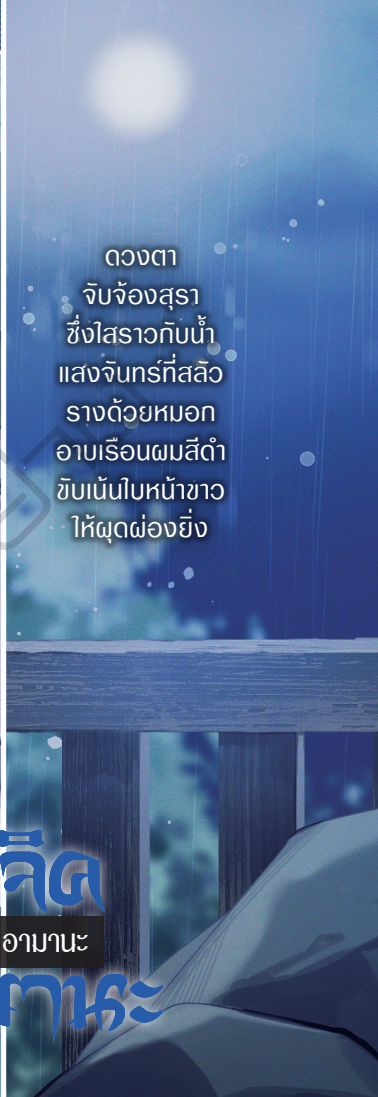
โกคุมอน นาดะชิโกะ

นาราดะชิโกะ

ไม่ได้ชอบ
ปีศาจ
ทรอกนะ
ปีศาจ
มันชอบฉัน
ต่างหาก

ดวงตา
จิบจ้องสุรา
ซึ่งใสราวกับน้ำ
แสงจันทร์ที่สลับ
ร่างด้วยหมอก
อาบเรือนผมสีดำ
ซิบแน่นใบหน้าขาว
ให้ผุดผ่องยิ่ง

สี่ขีด

อิอิอิๆ อามานะ

อามานะ

รอยยิ้ม
ที่ต้อง
แสงจันทร์
นั้นดู
คลุมเครือ
ไม่สามารถ
สอดส่อง
แรงเร้าในใจ
ได้เลย
สักอย่าง

“ฉัน
คือ
อสูร
ที่กิน
อสูร!”

“ไม่ขอ
กลับไป
เด็ดขาด
.....”

“ลุยเลย
แล้วกัน
.....”

กลีบดอกไม้สีแสดมากมาย
ร่วงกราวจากฝ่าเพดานเบื้องบน
เสื้อที่สัมผัสโดนกลีบดอกไม้ลูกใหม่
ตามๆ กัน เกิดคลื่นขาวพวยพุ่ง
ทันใดนั้น ฝ่าเพดานช่องอื่นเปิดออก
และมีงูใหญ่แยกเขี้ยวถึงตัวลงมา

002 ——— บทนำ ——— อสุรผืนเห็นเปลวเพลิง

008 ——— 1 ——— เจ้านายแห่งเพดานบุปผา

087 ——— 2 ——— เขื่อยึดหีบ

157 ——— 3 ——— ปรีศนาแห่งอาชานาอะะ

232 ——— 4 ——— โคโคโนเอะโนอดีตและปัจจุบันอันน่ามึนงง

319 ——— 5 ——— นรกแดนสวรรค์

410 ——— จบ ——— กิจวัตรที่ได้หยอกล้อกับเธอ

C O N T E N T S

You alone will be burned
and devoured in Naraka
because of your own evil deeds.
Your family, such as your wife,
children and brothers,
cannot save you.

- สิ่งที่ฉันเห็นอย่างแรกคือ เพลงเฒาศพ
- สีของเปลวเพลิงที่เผาซากศพนั้น เหตุใดฉันจึงจำได้

บทนำ อสูรฝนเห็นเปลวเพลิง

วิทย์เตือนภัยส่งเสียงแตกพร่าดังกังวานว่า “ถึงยามพลบค่ำโพล้เพล้แล้ว.....”

ประกาศที่ฟังดูน่าหดหู่ นั่นแจ้งเตือนอย่างเป็นทางการว่าถึงเวลาพลบค่ำแล้ว

บอกว่าถึงเวลาที่คนจะถูกกินแล้ว

บอกว่าจงกลับบ้านก่อนที่จะไม่ได้กลับ

สาวน้อยฟังท่วงทำนองที่กลืนไปกับความมืดอย่างเลื่อนลอย

มองลงไปยังเมืองสว่างไสวที่คล้ายกับกระดานหมากล้อม
พลางเหยียบย่ำสีแดงที่นองแผ่นหินปูพื้น

“นาเดชิโกะ.....โกคูมอน นาเดชิโกะ”

ชายในชุดกิโมโนเรียกชื่อเด็กสาว โกคูมอน นาเดชิโกะ
จึงหันไป

เธอเป็นเด็กสาวที่งามไม่มีใครเกิน

อายุราว 16, 17 ผมสีขนมยาวถึงหลัง ดวงตาใสสีแดง
ติดที่กัลดัมมเล็ก ๆ ทำเลียนแบบดอกนาเดชิโกะ ผิวกายราวกับ
เครื่องเคลือบสีขาว และสวมชุดคอของ

รูปลักษณะที่ราวกับตุ๊กตาฝรั่งนั้น ตอนนี้อนุญาตด้วย
สีแดงอย่างน่าพิศวง

“เธอไม่ใช่คน แต่เป็นสัตว์หรืออย่างไร?”

“.....พูดเสียงแรงเชียว”

นาเดชิโกะใช้นิ้วปาดสีแดงที่เลอะใบหน้าแล้วเอามาแตะที่ริมฝีปากแบบไม่สบอารมณ์

“ฉันเองก็กะจะให้มันจบสวอยอยู่ แต่ว่า.....”

นาเดชิโกะมองไปรอบๆ พลังเลเล็กน้อยที่ซุ่มโขก

ที่นั่นคือเขาอิมิชิซึ่งอยู่นอกเมืองเกียวโต ใกล้กับสถานที่ซึ่งเคยถูกเรียกว่า ไทริเบโนะ¹ ป่าเขาที่อิมคริมมักถูกกริ่งเกรงว่าเป็นที่อยู่ของอสูรตั้งแต่โบราณ หาชี้ที่ซึ่งผู้คนจะกล้ากรายเข้า

หอสุนัขซึ่งถูกทิ้งร้างไว้ในสถานที่เช่นนั้น กระจายเสียงวิหุเตือนภัยเสริมจลัน จึงเฝ้ายันอยู่ด้านหลังของนาเดชิโกะ

“ช่วยไม่ได้นี่นา.....มันดันทำตัวร่าเริงเกินไป”

ตรงจุดที่นาเดชิโกะระบุถึงนั้น มีซากศพอยู่เกลื่อนกลาด เขาหักกิ่ง ลูกตาแหลกเลาะไป 6 ลูก แขน 4 ข้างถูกกระซากขาด หลงเหลือแต่สิ่งที่บ่งบอกว่านั้นเคยเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติ

“นั่งแมวจริงจัง.....เธอนี่มันโหดจริง ๆ”

ชายในชุดกิโมโนเดาะลั่นเสียงดัง และค่อยๆ ปรากฏตัวจากเงาต้นไม้

ทุกครั้งที่เขาเคลื่อนไหวจะเกิดเสียงราวกับใบไม้แห้ง

“ฉันบอกให้เก็บกวาดปัสสาวะแฉะนี้ ไม่ได้บอกว่ให้เอาจนละเทะเสียหน่อย”

¹ ป่าช้าที่นำศพไปวางไว้กลางแจ้งให้นกกาบิน

เขามีผมยาวสีขากับดวงตาสีเทาหม่น ตัวสูงผิวดกดี ที่
ลำคอพันผ้าพันแผลไว้จนชวนผวา

ใบหน้าซีดช้ำถูกปิดทับด้วยแผ่นยันต์จำนวนมาก
แผ่นยันต์ใหญ่ไหวดัง แกรกแกรกแกรก ทั้งที่ไม่มีลม
“นั่งสัตว์ป่า ต้องบอกแล้วบอกอีกว่าทำตัวให้เป็นมนุษย์-
มยากกับเขาบ้าง”

“พูดมากจังเลยนะ คุณคิริอิโตะ.....ถ้าไม่มีธุระก็ช่วย
กลับไปได้มั๊ย?”

หลังถลึงตาใส่ชายที่ชื่อว่า โกลุมอน คิริอิโตะ นาเดชิโกะ
จึงโน้มตัวลงแล้วเริ่มเก็บเศษซากที่กระจายเกลื่อนมากองไว้ที่
เดียวกัน

“ธุระนะมี.....เพราะงั้นเสียใจด้วย”

“ถ้านั้น.....เป็นเรื่องน่าเบื่อละก็ ขอบายนะ”

“หิแม่นี่ ถ้าได้กินฟรีละจะเอามั๊ย?”

“กินสิ” นาเดชิโกะทวนคำให้ชัด คิริอิโตะจึงส่ายะยี้มให้

“ดี.....งั้นก็ มีเรื่องน่าสนใจให้ตัวตะกละอย่างเธอนะ”

พูดแล้ว คิริอิโตะก็ยื่นจดหมายฉบับหนึ่งให้แก่ นาเดชิโกะ

มันเป็นซองจดหมายอย่างดี จ่าหน้าว่า “ท่านโกลุมอน”

ด้วยลายพู่กันที่เรียบง่าย

“.....ส่งจดหมายถึงฉันเนี่ยนะ มีคนชอบของแปลกเสีย
ด้วย”

นาเดชิโกะอ่านข้อความคร่าวๆ และยื่นจมูกไปดมที่
กระดาษจดหมาย

ทันใดนั้น ดวงตาสีแดงก็ฉายแววทมิฬ พันแหลมคม
โผล่แหลมเล็กน้อยจากริมฝีปากงามที่เขิดขึ้น

“หิ.....รู้สึกขนลุกชู่เลย”

“ใช่มี๊ยะ นี่แหละ เหมาะกับเธอเลย”

ศิริวิโตะพูดเหมือนแค้นใจแล้วแสบะยี้ม

“เรื่องที่มีกลิ่นตุๆ แบบนี้สิ ถึงจะคู่ควรกับตัวสวาปาม
ไม่เลือกอย่างเธอ”

“.....แรงไปมี๊ยะ ไม่เรื่องมากกับการกินต่างหาก ฉันเอง
ก็ไม่ได้กินของแบบนี้เพราะชอบ.....”

ทันใดนั้นมีเสียงกิ้งไม้หัก คนตระกูลโกคุมอนทั้งสอง
รีบหันไปด้วยความเร็วฉุยไฟแลบ

“เฮ้ย นังแมวจริงจัง ยังเหลือรอดอยู่ไม่ใช่หรอ?”

ศิริวิโตะถามเสียงต่ำขณะประกายตาฉวบบ

นาเดชิโกะก้าวออกไปไม่พูดจา

ย่างร่ากับสัตว์กินเนื้อที่ไม่มีเสียงฝีเท้าแม้แต่ชนิด

และเมื่อแหวกมองพุ่มไม้ที่หมายตาไว้ก็ได้ยินเสียงกลั่น
หายใจเบาๆ ชายในชุดเดินป่าคนหนึ่งหน้าตาไร้สีเลือด กำลัง
เงยหน้ามองนาเดชิโกะอยู่

“อู๊ยะ.....ตายจริง เป็นอะไรมี๊ยะ? ลูกไหนมี๊ยะคะ?”

ชายคนนั้นปัดมือของนาเดชิโกะที่ยื่นให้เป็นพัลวัน

“อย่าเข้ามา.....”

เขาลุกขึ้นจากพุ่มไม้ร่ากับติดตัว แล้ววิ่งหนีแบบสุดใจ
ขาดดินจนพริบตาเดียวก็หายไปในความมืด นาเดชิโกะมอง

Nanao FUSHIMI

[Illust.] Oshioshio

[Original design] AFTERGLOW

ໂຕນຳມາ ກາດໄຫຼ ນຳມາ ກາດໄຫຼ

You alone will be burned
and devoured in Naraka
because of your own evil deeds.
Your family, such as your wife,
children and brothers,
cannot save you.

คุณคนเดียวจะถูกเผา
และกลืนกินในนรก
เพราะความชั่วของคุณเอง
ครอบครัวของคุณ เช่น ภรรยา
ลูก และพี่น้อง
ไม่สามารถช่วยคุณได้

ตามในสภาพยื่นมือค้ำไว้
“.....นี่ คงไม่ได้บาด-
เจ็บจนละลายปัญหายุ่งยาก
ใช่มั้ย?”

นาเดชิโกะลดมือลง
ไม่ได้สนใจคำพูดชวนละ-
เหี่ยใจของคิริฮิโตะ

แล้วพอหลับตาลง
ภาพที่คุ้นเคยก็ย้อนกลับ
มาในม่านตา มันเป็นเงา
วูบวาบสีแดงฉาน นาเดชิ-
โกะรู้โดยสัญชาตญาณว่า
นั่นคือสีของเพลิงเผาผลาญ

ซึ่งจะย้อนมาทุกครั้ง
ที่หลับตาและรุกเข้ามาใน
ความฝัน

“.....จะมาอะไรเอา
ปานนี้”

เสียงกระซิบของเด็ก
สาวถูกสายลมฤดูใบไม้ร่วง
หอบไปพร้อมกับใบไม้แห้ง

โอด
มหา
หวั่น
ใช้โกะ
สสาร
ก็
สสาร

1 เจ้านายแห่งเพดานบุปผา

ตระกูลยาซึซาคิจิมะคือตระกูลที่มีชื่อเสียงในสายงานหนึ่งจนถึงช่วงก่อนสงคราม

สายงานที่ว่าคือ มุยาชิ² ซึ่งก็คือวงการลับในความดูแลของผู้ที่มีพลังวิญญาน ตระกูลยาซึซาคิจิมะคือหนึ่งในตระกูลสายมุยาที่มีคนเก่งในด้านนั้นหลายชั่วรุ่น

และชื่อเสียงร้ายกาจยิ่งในตระกูลสายมุยา

มีการรับจ้างทำคุณไสยให้ผู้มีอิทธิพลและคุณไสยไล่คนทั่วไป รวมถึงทำคุณไสยเพราะไม่ถูกชะตาถึงแม้ไม่มีการว่าจ้างก็ตาม

คงเพราะเหวี่ยงแหทำคุณไสยไปทั่วในลักษณะนั้น

ชื่อของตระกูลยาซึซาคิจิมะจึงเลือนหายไปช่วงเวลาหนึ่ง

ผู้คนต่างรำลึกถึงบ้านปลายนั้นไปต่างๆ นานา เวลาผ่านไปจึงค่อยๆ ลืมกันว่าเคยมีตัวตนอยู่

นาเดชิโกะมาที่เมืองอุจิ เพื่อตามหาตระกูลที่เหมือนภาพมายนั้น

บ้านที่เป็นจุดหมาย ดูเหมือนตั้งอยู่ ณ สถานที่ที่ราวกับปลายสุดของเมืองอุจิ

² 無耶 (มุยา) นั้น อาจพูดได้รวมๆ ว่าหมายถึง คลุมเครือ, ไม่ชัดเจน ส่วน 師 (ชิ) หมายถึง อาจารย์หรือผู้ที่เชี่ยวชาญชำนาญ

ข้ามสะพานอุจีซึ่งสืบทอดกลืนอายุดั้งเดิมจนถึงทุกวันนี้
ผ่านหน้าวัดเบียวโตซึ่งเป็นดังแดนสุขาวดีที่ปรากฏบนพื้นโลก

“.....แถวนี้มั่ง”

นาเดชิโกะดูแผนที่พลางเลี้ยวที่สี่แยกแห่งหนึ่งของย่าน
ที่อยู่อาศัย

ทันใดนั้นรู้สึกได้ว่าบรรยากาศเปลี่ยนไป

เส้นถนนเป็นสีขาวซีดจาง มีใบไม้แห้งกองสุม ป้าย
บอกทางมีสนิมเคลอะ ทิวทัศน์โดยรอบไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป
สักเท่าไร

แต่เมื่อคูตี ๆ ตัวหนังสือบนป้ายที่เลอะเลือนและยึกยือ
นั้น แคมองก็หนาวสั่นอย่างน่าประหลาด ถึงกับสันประสาท
จนชวนปวดหัวเลยทีเดียว

“มิน่าละ ถึงได้หาไม่เจอเสียที”

นาเดชิโกะเงยหน้ามองป้ายที่ยู่เหยิงพลางเชิดมุมปากขึ้น

“ที่นี้อยู่ตรง ‘ช่องโหว่’ นี่เอง”

“ช่องโหว่” คือสถานที่ซึ่งเป็นเขตแดนของดินแดนที่
มนุษย์อาศัยอยู่ กับดินแดนที่มีใช้เช่นนั้น

คนธรรมดาที่ไม่มีพลังวิญญูณจึงไม่อาจรับรู้ได้ ต่อให้
เป็นมุยาชิกิเชื่อว่าคู่ออกได้ง่าย ๆ ตระกูลยาชิกิชาติจิมะคงซ่อน
อยู่ในเขตแดนที่ไม่อาจมองเห็นได้เช่นนั้น

“เหมือนกับเขาอิมิบิถีนเรา แต่นี้ติดกับวัดเบียวโตเลย
กล้าจริงนะ ให้ตายสิ”

“จะไปไหนเอ่ย คุณหนู?”

มีเสียงใส ๆ ทักมา นาคีโกะลืมตาขึ้นและเงยหน้ามอง
เหนือศีรษะ

ตาจึงได้สบตา

“เห็นหรือเปล่า ส่อแววว่าอีกเดี๋ยวฝนจะตกนะ”

อีกฝ่ายเป็นผู้หญิงที่งามล้ำ อายุราวยี่สิบปี

ผมดำยาวนั้นงดงามแล้วขมวดเป็นปอยเดียวที่บริเวณ
ลำคอ จมูกเรียวโด่ง คิ้วได้รูป ผิวพรรณราวกับหยก ริมฝีปาก
สีลูกปัดปะการังแดง³ ข่างผุดผ่องยิ่งนัก

สาวงามหลุดโลกเช่นนั้น เหตุใดจึงไปอยู่บนต้นไม้

เธอเช็ดริมฝีปากขึ้น ชีพตจีบที่พับแล้วไปที่เหนือศีรษะ
ให้อากาศ

“ถ้าไม่มีร่ม จะแฉะพังก่อนมั๊ย”

“.....ฝน?” “ใช่ ฝนนะสิ”

ท้องฟ้าฤดูใบไม้ร่วงยามเย็นที่เงยขึ้นมอมนั้นเป็นสีฟ้า
อ่อน เมฆเหมือนปุยฝุ่นเคลือนคล้อย หรือตามองดวงอาทิตย์ที่
คล้อยต่ำ นาคีโกะดมกลิ่นของอากาศแต่ไม่มีกลิ่นของฝน

“น่าจะเป็นฝนลูกเห็บนะ แต่เอาเถอะ พอพระจันทร์ขึ้น
ก็คงหยุด”

เธอสะบัดพัด พูดว่า “ยอมแพ้” แล้วถอนหายใจ

ผู้หญิงคนนี้น่าพิศวง หากมาอยู่ที่นี้ย่อมไม่ใช่คนธรรมดา
จึงไม่อยากยุ่งเกี่ยวด้วยมากนัก

“.....ขอบคุณ”

³ ญี่ปุ่นใช้ 珊瑚珠色 (Sangoshu-iro) ซึ่งสีจะออกแดงส้มนวลตา

นาเดชิโกะพูดคุยตามสมควรไว้ก่อน
“ว่าแต่ ทำไมคุณถึงไปอยู่บนต้นไม้ในวันที่อากาศแบบนี้?
นั่น?”

“เพราะฉันชอบของแปลกไง เปียกปอนบ้างก็ไม่เลวนัก”

“.....เดี๋ยวจะเป็นหวัดนะ คุณพี่”

“ไม่มีปัญหา โทษที ฉันไม่ได้อ่อนแอขนาดนั้น”

พอเห็นเธอยกไหล่ นาเดชิโกะจึงจับตาดูอย่างระมัดระวัง
เรือนร่างเปี่ยมเสน่ห์ในแบบผู้หญิง พอจะดูออกว่าสูง
กว่านาเดชิโกะ เธอเอนหลังฟังกับลำต้นและเหยียดขาอยู่บน
กิ่งไม้ใหญ่

เสื้อคลุมยาวสีดำ รองเท้าบูตสีดำ กระเป๋าสะพายสีดำ
โดยรวมแล้วไม่มีอะไรที่หลุดโลก

“คุณก็เป็นแขกของตระกูลยาซึซากิจิมะด้วยเหรอ?”

“.....อืม มั้ง ทำนองนั้น”

เธอยอมรับพอเป็นพิธีแล้วลุกขึ้นช้า ๆ

เสื้อคลุมดำสะบัดพลั่ว พริบตาต่อมา ร่างของเธอก็อยู่
บนพื้นแล้ว

“จะไปคฤหาสน์นั้นด้วยเรื่องนั้นสินะ เธอเองก็เป็นมุยาชิ
เธอ ดุยังงี้ก็เป็นคุณหนูน่ารัก แต่รับจ๊อบที่ส่งกลิ่นตุ ๆ น่าดู
เลยนะ”

“แหม.....แล้วคุณพี่ไม่ไฉนเหรอ?”

“ไม่ใช่ละสิ ฉันเป็นมนุษย์ธรรมดา แค่ออกเชิญไปที่
คฤหาสน์นั้นก็เท่านั้น.....ละจ๊ะ”

เธอยิ้มแห้งๆ แล้วหันพัดจีบที่หุบแล้วไปที่ตัวเอง
ดวงตาสีอำพันมีไฟเล็กๆ ที่ได้ตาซ้าย ช่วยขบความ
ผิดแผกของเธอยิ่งขึ้นไปอีก

“ฉันชื่อ..... เธอเป็นว่า เรียกว่า อิจิจิคุ อามานะก็แล้วกัน”

“เธอเป็นว่าเนี่ยนะ.....”

นาเดชิโกะกอดดอกพลางสำรวจดูอามานะ ก่อนจะเซิด
ริมฝีปากชมพูขึ้นอย่างเย้ายวน

“ฉันชื่อ โกคุมอน นาเดชิโกะ ยินดีที่ได้รู้จัก”

“นาเดชิโกะ.....น้องน่ารักนะหรือ อย่างนี้เอง เป็น
ชื่อที่บ่งบอกตัวตนสินะ น่ารักสมชื่อเลย”

“เอ๋?”

นาเดชิโกะทำตาสีแดงเหลือกโดยไม่ทันคิด อามานะ
เลยเลิกคิ้วข้างหนึ่งเป็นเชิงสงสัย

“อือ? เป็นอะไรไปนะ?”

“.....คุณไม่รู้จักนามสกุลโกคุมอนหรือ?”

“ไม่รู้จักนะสิ.....แล้วมันยังไงหรือ?”

“เอ่อ.....เปล่า ไม่มีอะไร.....หรือว่า เป็นคนธรรมดา
จริง?”

“บอกแบบนี้ไปแล้วไง? ฉันนะ เป็นมนุษย์ธรรมดา
แบบสุดๆ”

อามานะยิ้มกร่อยก่อนจะคลี่พัดดังพริบ

“ทั้งๆ ที่.....อยู่ในสถานที่ที่คนธรรมดาเข้าไม่ได้เนี่ย
นะ?”

“เพราะถูกเชิญไง ในเมื่อถูกเชิญ มีหรือจะเข้าไม่ได้ เพราะอย่างนั้น ไหน ๆ แล้วก็เลยเดินชมวิวหน่อย.....เป็นไง? สมกับเป็นพลเมืองตัวน้อยเลยใช่ไหม?”

อามานะยัมกริม หยุดมือที่โบกพัดอย่างอ่อนช้อย งดงามมาก แต่ก็เป็รรอยยิ้มที่น่ารำคาญ นาเดซีโกะ ชมวดคิ้วพลงลูปที่ล้าคอแบบอดไม่ไหว

“ที่ไปอยู่บนต้นไม้ก็ชมวิวเหรอ? แนวใหม่นะเนี่ย”

“ก็ใช่ะสิ ปกติเป็นสถานที่ที่เข้าไม่ได้ ก็ยอมอยากจะ เข้าถึงให้ทั่วไม่ใช่เหรอ อ้อ ฝนใกล้ตกเต็มทีแล้ว เธอจะไปเลย ก็ได้นะ”

อามานะพุดแล้วเดินดุ่ม ๆ ออกไปเลย นาเดซีโกะเอง ก็มองตามด้วยแววดาคมกริบ

“แล้วคุณจะทำอะไรต่อ?”

“ฉันจะเดินดูให้ทั่วอีกหน่อย เปียกฝนก็ไม่เห็นเป็นไร”

อามานะโบกพัดหยอย ๆ พริบตาเดียวก็หายไปอีกฟาก ของหัวมุนถน

นาเดซีโกะมองทางนั้นครู่หนึ่ง สุดท้ายก็แค้นเสียงเบา ๆ

“.....คงมีของล่ะมั้ง ผู้หญิงคนนี้นะ ไม่มีกลิ่นตัวด้วย”

หากตั้งใจดมก็จะได้กลิ่นจาง ๆ ของน้ำหอมที่อามานะใช้ แต่กลับไม่มีกลิ่นตัวออกมาจากอามานะ ที่ตรงนั้นไม่มี ภายหยาบ รวากับควันจากกระถางกำยานที่ก่อตัวเป็นร่างคน

“เลยไม่รู้ว่าเป็นคนหรือปีศาจกันแน่.....อื้อ?”

รู้สึกได้ว่าอากาศชื้นขึ้น นาเดซีโกะจึงเงยหน้ามองท้องฟ้า

แดดร้อนในทันใด เมฆที่บังดวงอาทิตย์ก่อตัวหนาขึ้น
ท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีเทาหม่น ไม่ทันไรก็มีหยดน้ำเย็นที่เหมือน
น้ำแข็ง หยดเหมะตรงปลายจมูกของนาเดชิโกะ

“.....น่าสงสัยมาก ผู้หญิงคนนั้น”

นาเดชิโกะถอนหายใจเอือกใหญ่และทำท่าจะวิ่งออก
ไป แต่แล้วกลับแตะริมฝีปากตัวเองเบาๆ

“.....น่ารักนั่นเธอ”

ฝนตกปรอยๆ

“.....ได้ยินว่าเป็นตระกูลที่สาบสูญ”

นาเดชิโกะถือร่มเอียงไปข้างหน้าเล็กน้อย ทำหน้า
เนือยๆ ขณะมองประตูเบื้องหน้า

มันเป็นประตูที่ราวกับประตูปราสาท แผ่นป้ายโอ้อ่า
เขียนอักษรตัวหนาว่า “ยาซึซาคิจิมะ”

“ยังมีอยู่แบบชัดเจนเลยนี่นา”

นาเดชิโกะแบ่ปากสีชมพูพลางสั่นกระดิ่ง

สักพักหนึ่งก็มีเสียงตอบรับว่า “ครับ” พร้อมกับที่
ประตูแง้มเปิด

“ผู้มีพลังวิญญาณใช่ไหมครับ.....?”

คนที่เห็นผ่านช่องประตุนั้น เป็นผู้ชายสวมแว่นทำทาง
แหยๆ สวมชุดสูทมอซอ รูปร่างผอมราวกับเข็ม ทันทีที่เห็น

นาเดซีโกะ เขาก็ทำสีหน้างุนงง

“ขอโทษที่มาช้าค่ะ พวกฉันไม่คุ้นเคยกับธรรมเนียม
‘การเชื้อเชิญ’ นะ.....”

“อ่า แต่ว่า ดูยังไงคุณก็.....”

ไม่แปลกเลยที่ชายสวมแว่นจะลำบากใจ

ผ้าพันคอสีแดงสดใส่ เสื้อคลุมสั้นมีฮู้ด ชุดนักเรียนติด
ตราโรงเรียน การแต่งตัวของสาวน้อยตรงหน้าคือนักเรียนอย่าง
ชัดเจน

นาเดซีโกะตีหน้าใสให้กับชายสวมแว่นที่ขออับัตริเชิญ

“ส่งคำเชิญตระกูลโกคุมอนมาใช้ไหมล่ะคะ?”

จากนั้นจึงราบรื่น นาเดซีโกะเดินตามเขาผ่านเข้าประตู
คฤหาสน์ยาชีซากิจิมะ

พอพ้นประตูโอ้อ่า เบื้องหน้าคือสวนที่ดูอ่าว้าง

ซ้ายมือของประตูใหญ่มีบ่อปลาคาร์ป เบื้องหน้าเป็น
ทางเดินปูหินทอดยาว กรวดสีเขียวถูกเทจนเต็มพื้นที่และแต่ง
เป็นลายตารางแบบละเอียดิบ

ปลายทางเดินที่เจียบงันเหมือนสุสาน มีโคมศิลา 5 ชั้น
2 หลักตั้งไว้ซ้ายขวา

พ้นจากนั้นไปคือเรือนหลังใหญ่ที่โอโง่งจนทำให้นึกว่า
เป็นปราสาท

ชายสวมแว่นที่นำทางบอกว่าชื่อ “นิโค โมโนนาริ”
ด้วยเสียงที่แหบแห้ง

“อยู่บ้านหลังนี้ แสดงว่าคุณก็คือมุยาชิสินะ?”

“เปล่า ผมทำงานจิปาตะเฉยๆ เป็นคนธรรมดาครับ ไม่ได้เห็นไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น เรื่องในครั้งนี่ก็ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร.....”

ดูเป็นคนขลาดเอาเรื่อง เวลาพูดมักก้มหน้าจนไม่มีทางได้สบตากันดี ๆ สายตานั้นเหมามองแฉามือของนาเดชิโกะตลอด

นาเดชิโกะดมกลิ่นอากาศหลายครั้งพลางทำตัวคล้อยตามโมโนนาริผู้นั้น

การดมกลิ่นของนาเดชิโกะถือว่าเจ็บปวดมาก

“คือว่า ขอถามสักอย่างคงได้นะ”

“อ่า ครับ ได้ทุกอย่างถ้าเป็นเรื่องที่ผมตอบได้.....”

“อาหารค่ำ เริ่มตั้งแต่เวลาไหน?”

“.....อะ อาหารค่ำ?”

“ใช่ อาหารค่ำน่าจะเริ่มเมื่อไหร่? ได้กลิ่นน้ำซุปรหอม ๆ จนแทบอดใจไม่ได้ตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว”

“เอ่อ.....ถ้าการเตรียมร่าบรีนดี ก็ตั้งแต่ 19 นาฬิกา.....”

“รับทราบค่ะ ได้รู้แค่นั้นก็พอแล้ว”

“อ้อ งั้นหรือครับ อ่า.....”

โมโนนาริเกาหัวด้วยท่าทางลนๆ ก่อนจะเปิดประตูเลื่อนภายในสร้างแบบทันสมัย เพดานสูง แสงนุ่มนวลของไฟเพดานส่องสว่าง

“หากมีสิ่งที่ขาดตกบกพร่องก็ต้องขออภัยด้วยครับ.....”

โมโนนาริคอมตัวขอโทษอย่างจริงใจ แต่สายตาคือที่มีมือ
ของนาเดชิโกะตามเคย

“อย่างไรเสีย มันเป็นการติดต่อถึงผู้ที่มีชื่อในบัญชี
รายชื่อ.....ขอบอกตามตรงคือไม่รู้ว่าเชิญมาก็คนครับ ไม่รู้
ธรรมเนียมปฏิบัติของมุยาชิด้วย.....”

“จั้นหรือคะ ลำบากเลย”

“ครับดูช่วงเวลาแล้ว มันเป็นการกำหนดการที่กระชั้น
ชิดมาก เลยคิดว่าต้องขอโทษต่อทุกท่านโดยตรงแบบเดียวกับ
คุณโกคุมอนครับ”

“นาเดชิโกะ” “เอ๋ ครับ?”

นาเดชิโกะยิ้มหวาน ถอดรองเท้าของตัวเองวางเรียงไว้
ตรงปลายสุดของบรรดารถเท้าที่มีอยู่จำนวนมาก

“เรียกกันว่า ‘นาเดชิโกะ’ เกอะคะ เรียก ‘โกคุมอน’
คงไม่น่ารักเท่าไร?”

“อ่า เอ่อครับ.....คุณนาเดชิโกะ.....”

โมโนนาริพูดตืดๆ ชัดๆ นาเดชิโกะเลยพยักหน้าให้
แล้วเดินไปตามโง่ทางเดิน

แต่จู่ๆ เธอก็หันกลับไปอย่างแรง โมโนนาริถึงกับผงะ
ถอยหลังอุทานดัง “ฮึ้ย”

“ถ้าไม่รู้ว่ามาก็คน อาหารจะไม่พอดิคนเอานะคะ”

“ตะ เตรียมไว้เหลือเฟือครับ ไม่เป็นไร คิดว่าอิมแน่นนอน”

“อิมแน่นนะ.....เอาเถอะ ขอให้แบบนั้น”

นาเดชิโกะตอบเนือยๆ แล้วมองไปรอบๆ

เห็นน้ำหอมปรับอากาศในรูปดอกไม้ประดิษฐ์ ชื่นวาง
รองเท้าที่วางแอบไว้ และภาพวาดสมัยใหม่สีฉูดฉาด

“.....ฟังจากน้ำว่า ตระกูลยาชีชาคิจิมะคือบ้านใหญ่
ของสายมูยาที่สูญหายไปแล้ว”

นาเดซีโกะมองดูสิ่งของที่เปี่ยมชีวิตชีวา

“ที่แน่ๆ คือ ข้าของวิธิตบคุมภูตผีปีศาจไซม์ย.....แล้ว
มันเกิดอะไรขึ้นหรือคะ ตระกูลยาชีชาคิจิมะถึงได้ว่างมูยา
ที่อื่นมาขับไล่ปีศาจ?”

“เอ่อ ผมก็ไม่รู้รายละเอียดเลยครับ”

โมโนนาริยกไหล่แล้วปรับตำแหน่งแว่นที่เลื่อนหลุด

“เพียงแต่ คุณท่านบอกว่า..... ‘ยาชีชาคิจิมะไม่มีพลัง
เวทแล้ว’อ้อ ห้องรับรองอยู่ทางนี้ครับ เรื่องที่เหลือ คุณ
ท่านจะอธิบายเอง.....”

โมโนนารินำทางต่อ นาเดซีโกะเดินตามพลางทำจมูก
ฟุดฟิด

การสูญเสียพลังวิญญาณคือปรากฏการณ์ที่มูยาชิห้วน
เกรงยิ่งกว่าอะไร หากนั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับตระกูลยาชีชาคิจิมะ
การที่จู่ๆ พวกเขาหายหน้าไปจากวงการก็ยอมรับได้

แต่ว่า มันไม่สมเหตุสมผลเอาเสียเลย

ตระกูลยาชีชาคิจิมะทำคุณไสยไปสี่ทิศแปดด้าน ผู้ที่
คิดเอาคืนพวกเขาน่าจะมีมากมายก่ายกอง สุดท้ายแล้ว เป็น
ไปได้หรือที่จะหนีพ้นจากพวกบ้าคลั่งเช่นนั้น

ยิ่งกว่านั้น นาเดซีโกะถึงกับขมวดคิ้วลูบต้นคอโดย

ไม่รู้ตัว

“.....กลืนร้ายกาจมาก”

ในสายตาเธอแล้ว กำลังถูกล้อมรอบไปด้วยซากศพ
กลิ่นศพระดับที่สร้างภาพลวงตาเช่นนั้นคลั่งคลุ้งทั่ว
คฤหาสน์

น้ำหอมปรับอากาศไม่อาจกลบกลิ่นได้ กลิ่นเข้มข้น
สดใหม่ราวกับมีซากศพเรียงรายจนไม่มีช่องว่างทั้งที่พื้น ผนัง
และเพดาน

มีมือเน่าเฟะยื่นมาจากทุกทิศทางด้วย แต่นาเดชิโกะ
ยกไหล่

“.....เอาเถอะ ไม่เท่าบ้านฉันหรอก”

โมโนนาริเปิดประตู ทันใดนั้น ภาพที่ราวกับขบวน
แฟนซีพลันปรากฏขึ้นตรงหน้า

มีทั้งผู้ชายมาดนักธุรกิจ, นักบวชสักลายอาคมเต็ม
ไบหน้า, ยายแก่ในชุดสาวกระโปรงบาน, ผู้ชายสวมหัวหมี่,
ร่างทรงชุดสีเรืองแสง

ห้องรับรองไม่ได้กว้างนัก ภาพที่คนเหล่านั้นหันมา
พร้อมกันจึงราวกับฝันร้ายหลากสีสั่น

นาเดชิโกะแค้โค้งให้แล้วนั่งตรงที่นั่งปลายสุดของแถว
สุดท้าย

รู้สึกได้ถึงสายตาที่จับจ้องนับไม่ถ้วน ทุกคนในที่นี้ล้วน
ตาแดงก่ำ จ้องแบบหาเรื่องเพื่อเล่นงานศัตรูทางธุรกิจที่รกราก

ตอนที่นาเดชิโกะพิมพ์พาดิฉันว่า *เซ็งพวกผู้ใหญ่* ประตู
ห้องรับรองก็เปิดออก มันลั่นเสียงเสียดสีราวกับเสียงร้อง
โหยหวน

“.....ขออภัยที่ให้อรอนาน”

ชายคนหนึ่งเข้ามาในห้องรับรองพร้อมกับเสียงที่ไม่มี
โทนเสียงสูงต่ำ

มีผมหงอกแซม สวมแว่นตารอบปลายกระดองเต่า
ร่างผอมสอมเสื้อเก่าๆ หลวมโพยกี๋ ผิวสีซีดเซียว หน้าตาไร้
ชีวิตชีวา ดวงตาดำดูคล้ายหลุมที่ถูกควัก

ชัดเจนว่าเจ็บป่วย หรือไม่ก็โดนคุณไสย

เขาลากลังขาวที่แทบล้มพับมาตามห้องรับรอง จนถึง
เก้าอี้มีที่เท้าแขนเบื่องหน้า

โมโนนาริรีบเข้าหาอย่างลนลาน จัดเตรียมเหยือกน้ำ
และแก้วให้แก่เจ้านาย

“ผมคือ.....ยาซึซาคิจิมะ คาเงมิ เจ้าบ้านยาซึซาคิจิมะ
คนปัจจุบัน.....ครั้งนี้ อยากขอรบกวนให้ช่วยจัดการกับโกดัง
เก็บของ.....”

“โกดัง? โกดังมันเป็นยังไงอะ?” เสียงสูงของผู้หญิง
ดังโพล่งขึ้น

คาเงมิถอนหายใจยาว หลุมลึกด้านในแว่นตาสะท้อน
ภาพเงาว่างของบรรดามุยาชิที่นั่งเรียงราย

“.....มือสุกรับ”

บรรดามุยาชีในห้องรับรองถึงกับผวา ส่วนนาเดชิโกะ
หรีดดวงตาสีแดง

ที่แน่ ๆ คฤหาสน์ยาชีซาคิจิมะมีโกดัง 3 หลังเหมือน
ล้อมคฤหาสน์ไว้

ทิศใต้ 1 หลัง ทิศตะวันออก 1 หลัง ทิศตะวันตกอีก
1 หลัง เป็นโกดังใหญ่ที่ตกทอดมาหลายชั่วรุ่น แต่ภายในไม่
สามารถจัดให้เป็นระเบียบได้ สิ่งของและตำราต่าง ๆ จึงถูก
ปล่อยไว้แบบนั้น

“.....แสดงว่า ยังคงสภาพเดิม ๆ แบบตอนที่รับทำ
คุณไสยงั้นรี?”

“อ่า เอ่อ ครับ.....ผมเองก็ตรวจสอบดูแล้ว แต่มี
เครื่องไม้เครื่องมือที่ไม่รู้จักเต็มไปหมด”

โมโนนาริทำหน้าที่ลำบากใจ พยายามตอบคำถามของชาย
ที่สวมเสื้อแจ็คเก็ต

“อืม ของล้ำค่าเพียบเลยสินะ แล้วไง? โกดังนั้นมี
อะไร?”

โมโนนาริพยักหน้าให้มุยาชีที่แยกเขี้ยวคนนั้นแล้ว
พูดต่อ

ตระกูลยาชีซาคิจิมะสูญสิ้นพลังวิญญาณไปนานแล้ว
โกดังเหล่านั้นจึงไม่ได้ใช้งานและชำรุดทรุดโทรม และตอนที่
ตรวจสอบสภาพภายในในรอบสิบกว่าปีนั่นเอง

“อสุร.....ได้ปรากฏตัวขึ้นครับ”

คาเงมิเหม่อมองเพดานและพึมพำราวกับเสียงยุงบิน

“จากนั้น.....ตั้งแต่นั้น.....อสุริ.....มันก็ตามรังควานผม มาตลอด”

“เป็นอสุริแบบไหนหรือครับ?”

ชายในมาดนักธุรกิจที่แถว 2 ตั้งคำถาม

เขาใส่สูทอย่างเนียบ สวมแว่นทรงเหลี่ยมกรอบเงิน ขยับตัวเล็กน้อยขณะมองคาเงมิด้วยสายตาเย็นชา

“ขอภัย ผมเพิ่งจะเริ่มทำงานด้านการปัดรังควานที่ คันดะเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง อ่อนประสบการณ์กว่าทุกคนในที่นี้ เลย อยากถามถึงลักษณะพิเศษแบบเป็นรูปธรรมของอสุรินะครับ”

สายตาของคาเงมียังไม่ขยับจากด้านบน ทำตาเหมือน ถอดวิญญาณไปแล้วเรียบร้อย

“มันทำเสียง ชวบ ๆ ชวบ ๆ เหมือนแทงทะลุถึงมันสมอง และมันกำลังหัวเราะใส่ผมอยู่ ตอนนี้อย่าง ชวบ ๆ ชวบ ๆ”

ใบหน้าซีดเซียวฉายแววหวาดหวั่น คาเงมิตัวเกร็งราวกับ เห็นปีศาจอยู่ตรงหน้า

“คุณยาซึซาคิจิมะ?”

“.....อ้อ.....ขอโทษครับ”

คาเงมิสะบัดหน้าหลายทีแล้วเอื้อมมือไปหยิบแก้วน้ำ แต่เพราะกำลังสั่นไปทั้งตัว เขาเลยทำน้ำกระฉอกเกือบหมด

“ตามนี้ครับ.....มันควบคุมผมอยู่.....ทำอะไรไม่ได้เลย ได้โปรด.....กรุณา.....ช่วยทีเถอะครับ.....”

คาเงมิละล้าละลัก เสียงแหบแห้ง ไหล่ที่ปูดโปนสั่นระริก

ชายแก่สวมหน้ากากปกป้องกันแก๊สหัวเราะเยาะเสียงอู้อี้
“น่าสมเพชชะมัด นี่นะรีเชื่อสายตระกูลยาชีชาคิฉิมะ
ที่ครั้งหนึ่งเคยห้าหนกับตระกูลฉั่น”

“ขอ.....อภัยครับ”

“ช่างเถอะ จะช่วยก็แล้วกัน แต่ว่า ค่าตอบแทนให้เป็น
ตามที่ทางนี้เรียกร้องนะ อสุรอะไรกัน คงไม่เท่าฮาชิบิเมะที่เคย
อาละวาดในแถบนี้ แต่ยังไงก็เป็นตัวปัญหา.....”

“นั่นสิคะ อยากให้รับปากแบบแน่นอนด้วย”

คนที่พูดคือ ร่างทรงชุดเรืองแสงที่นั่งตรงกลางของแถว
หน้าสุด

หางเปี้ยวคู่สารพัดสี สวมแว่นกันแดดรูปดาว และมีตุ๊กตา
ยูนิคอร์นสีรุ้ง

เป็นผู้หญิงที่ประหลาดที่สุดในห้องนี้ รูปลักษณ์ชวน
เจ็บตาเป็นที่สุด

“.....เฮ้ย นั่นมัน คนวงการบันเทิงที่.....”

“หมอดูเก็ที่ทำนายดวงด้วยเสียงແບແກ້วหูตั้งแต่เช้า
ไฉ.....”

บรรดามุยาชิพูดกันเสียงขรม แม้แต่นาเดชิโกะก็รู้จักชื่อ
ของร่างทรงคนนี้

“กรัตัน★ซาโตอิโมะสินะ.....”

“กราชิไอร์ส★ซาโตโกะยะ”

กราชิไอร์ส★ซาโตโกะไวยวายจนหางเปี้ยวสีฉูดฉาดสะบัด
ไปมา

ใช่เลย เธอคือไอดอลที่เคยอยู่บนหน้าจอจนถึงหลายวัน
ก่อน

“ไฉนนะยะ แม่สาวน้อย A นอกวงการตรงนั้น ไม่รู้จัก
ฉันผู้เป็นขาประจำของรายการ ‘มอร์นิ่ง★บอมเบอร์ทำนาย
ดวง’ เนี่ยนะ เป็นไปไม่ได้ โคตรจะเชื่อไม่ลง พ่อแม่สอนมา
ยังไงเนี่ย”

“จอมโววายตัวจริงเสียงจริงเลย”

“ขนาดออกทีวี ยังต้องปิดเสียงเฉพาะเวลาแม่นี้พูด.....”

พอเจอเสียงโววายวิ๊ตว้าย พวกมุยาซึกิก็ปั่นกันแบบ
ปากต่อปาก ถึงขนาดลืมนว่าเป็นคู่แข่งกัน

“ฉันนะ จริงจังกับชีวิตไอดอลนะ”

กราชิโอรุ★ซาโตโกะโววายพลางเหวี่ยงตุ๊กตายุนิคอร์น
ไปทั่ว

มีเสียงน้ำดัง “จ๋อม” ด้วย ดูเหมือนจะมีของบางอย่าง
อยู่ในตุ๊กตา

“ฉันใช้ตาพิพม์กับน้ำมนต์ ยกระดับจากสายตลกเป็น
สายจริงจังแล้ว พอได้ทำรายการเด็ดในช่วงโกลเด้นก็จะถอดใจ
ไม่ได้สักนิด แต่สมาธิดันเป่หมดเพราะเธอนี่แหละ แม่สาวน้อย
A นอกวงการ จงลุกขึ้นและบอกชื่อมา”

นาเดชิโกะลุกขึ้นทันที

“ขอโทษค่ะ ไม่ได้คิดร้ายเลย ไม่ค่อยรู้จักไอดอลมาก
นัก.....”

“ไม่ต้องพูดมาก ฉันจะจำชื่อกับหน้าตาของหล่อนไว้

ให้ตายสิ ดันสวยชะน่าโมโห บอกชื่อมาเลย แม่สาวน้อย A นอกวงการ”

“ฉันชื่อโกคุมอน นาเดชิโกะ นักเรียน ม.4 โรงเรียนสตรีชิคิบุ”

ทันในนั่นเอง บรรยายมาถึงกับเยือกแข็ง ตามด้วยเสียง อ้ออิงกาโถมรากับคลื่นซัด

โกคุมอน โกคุมอน โกคุมอน—

“เชื้อสายอสูร.....” “ไม่จริงมั้ง.....” “ตระกูลต้องสาป นั้น.....” “.....ย่อยยับไปหลายสิบปีแล้วนี่.....” “ถ้าใช่ โกคุมอน ที่คอจะมี.....” “นายท่านที่ตายไปแล้ว บอกว่า อย่างงกับโกคุมอน” “ปู่ทวดของฉันถูกลูกหนังทั้งเป็น.....” “จอมอสูรหญิงแห่งโซวะคนนั้น.....” “โกคุมอน โกเซ็น.....” “โกคุมอนคือนางแห่งหายนะ”

โกคุมอน โกคุมอน โกคุมอน—

“เอ้.....อ่า อะไรกัน? ออกอาการแบบนี้มันอะไร กัน.....?”

ผู้คนเลิกสนใจร่างทรงตัวป่วนและทยอยกันหันไปมอง เต็มไปด้วยแววตาตื่นตระหนก, แววดาหวาดหวั่น, แววดาระคนสงสัย, แววดาอยากรู้ อยากเห็น, แววดาที่หลบ เลี่ยง ตัวตนของสาวน้อยนามโกคุมอน นาเดชิโกะนั้น รวากับ ก้อนหินที่โยนลงน้ำจนเกิดวงคลื่นซัดกระเพื่อมไล่เหล่ามูยาชิ

“.....โด่งดังชะน่าอะไรเลย”

อารมณ์รากับลูกแมวหลงเข้าไปในวังหนู นาเดชิโกะ

นั่นได้แต่ยิ้มเจื่อน ดวงตาสีแดงสดใสเบือนหลบ

ตอนนั้นเอง เสียงกังวานอันไพเราะของผู้หญิงก็ดังขึ้น
ท่ามกลางเสียงอื้ออึง

“ขอถามหนึ่งเรื่อง”

เป็นเสียงที่เคยได้ยินมาก่อน นาเดซีโกะลืมตาขึ้นและ
หันกลับไปมองโดยไม่ทันคิด

อยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ตอนนี้อัจฉิคุ อามานะ
กำลังยืนกอดอกอยู่ข้างประตู

“ต้าเจียห่าว (สวัสดิ์ทุกคน) ฉันชื่อ ทิน่า เเหอ เป็น
นักศึกษาธรรมดาค่ะ”

อามานะก้าวเดินพลางบอกชื่ออื่นด้วยหน้าตาใสซื่อ

“วันนี้มาเป็นตัวแทนของไซโด จิโร่ ของคณะอักษร-
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเคียวโตะค่ะ”

พอมาถึงแถวสุดท้าย อามานะก็ทำคางกับพนักงานของ
ที่นั่งตัวถัดจากนาเดซีโกะ

“อาจารย์เป็นคนเอาการเอางาน ตั้งใจที่จะมาร่วมงาน
ครั้งนี้อย่างยิ่ง แต่น่าเสียดายที่มีธุระซึ่งเลี่ยงไม่ได้..... ดังนั้น
ฉันเลยมาแทนค่ะ ทั้ง ๆ ที่ฉันอยู่นอกวงการ ต้องขอโทษด้วย
นะคะ”

อามานะพูดยาวไหลลื่นพร้อมกับหลบไหล่ของนาเดซีโกะ

นาเดซีโกะซึ่งยังคงเบิกตาสีแดงค้างอยู่ จับจ้องที่ใบหน้า
ด้านข้างของเธอ มือไม้และท่าทีของอามานะเหมือนสนิทสนม
เสียเหลือเกิน ไม่สนใจปฏิกิริยาของพวกมูยาชิเลย

ยิ่งกว่านั้นคือ ไม่มีกลิ่นจากเธอเลยทั้งที่ห่างกันแค่นี้เอง
มีกลิ่นหอมแบบเผ้าไม้หอมอย่างไม้จันทร์หรือไม้กฤษณา
แต่ว่า ไม่มีกลิ่นตัวของตัวอามานะเลย รวากับเป็นเพียงควัน
อยู่ตรงนั้น

จึงรู้สึกว่ารำคาญ ไม่รู้ที่มาที่ไปจนทำให้อารมณ์เสีย
แต่ทำไมถึงไม่ปิดมือนั้นออก

“อะไรของคุณ.....?”

“มีคำถามสำคัญนะค่ะ”

เป็นเพราะลมแผ่วแบบขุ่นเคืองนิด ๆ ของเด็กสาว
อามานะจึงคลี่พัดจีบสีดำแล้วโบกพัดที่ฉลุเป็นลวดลายโปร่ง
หรือดวงตาสีอำพันอย่างร่าเริง

“เวลาอาหารค่ำคือเมื่อไหร่ค่ะ.....?”

เป็นคำถามที่เหมือนเคยได้ยินที่ไหนมาก่อน

สถานที่จัดเลี้ยงอาหารค่ำคือ ห้องโถงใหญ่ของคฤหาสน์
ยาชีชาคิมิจะ

ด้านหน้าของพื้นที่ซึ่งกว้างเกินกว่าร้อยละ ได้เตรียม
เวทีละครโนเอาไว้ด้วย

ยิ่งกว่านั้น โครงพาดานทาเป็นสีแดงและทอง ฝ่าพาดาน
แต่ละแผ่นเป็นภาพวาดดอกไม้ตามฤดูกาล

ซากุระ, ชีบาκι, แปะเจียก, โบตัน, คิเคียว ดอกไม้สี

จัดจ้านนับไม่ถ้วนบานสะพรั่ง นาเดชิโกะที่เผลอมองหาดอกไม้
ชื้อเดียวกับตัวเองโดยไม่รู้ตัว ถึงกับปวดหัวเล็กน้อย

โมโนริโนาขบวนคนรับใช้ของคุงุhasึนยาชิซาจิจิเมะ
ยกอาหารมาเสิร์ฟ

ทุกคนหน้าตาหมองคล้ำ ไม่พูดไม่จาหันสั้คำ
มีหน้าซ้้า ซ้้าวที่พูนซามยังปักตะเกียบไว้หนึ่งคู่ด้วย
นั่นเป็นการจัดวางเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้ผู้ตาย แต่เนื่อง
ด้วยตระกูลมูยาชิส่วนใหญ่ต่างมีธรรมเนียมแปลกประหลาด
จึงไม่มีใครดำเนินติดเียน

แต่เหนืออื่นใดคือ อาหารเลิศรสเสีจบนบ่ไม่ออก
ซุบมันบดก้ง, ผัดผ้ก, ปลาอามาไ้ย่าง, เหมประกรอบ
น้่ม, ฟองเต้าหู้ตุนกรุ่นกลั่นเห็ดมัตซึทาเกะ, ซาอุจิหอมละมุน
ล้นแล้วแต่เป็นจันเด็ดที่ครบครัน หากเป็นนาเดชิโกะ
ยามปกติคงกินแหลกอย่างเปรมปรีดี

แต่ว่าวันนี้ ตะเกียบไม่คล่องมือ สุดท้ายกินแค่ 3 ซุ้ด
นาเดชิโกะก็ลุกจากโต๊ะ

สาเหตุนั้นเป็นที่รู้กัน อย่างแรกคือ สายตาของบรรดา
มูยาชิ

“ถึงจะเป็นสาวน้อยแต่ก็คือโกคุมอน” “อสุรินคน.....”
“.....ยังจะกินอีกรึ?” “เต็มไม่อันเลยด้วย.....”

อย่างที่สองคือ กลิ่นศพที่คละคลุ้งทั่วคุงุhasึนยาชิ-
ซาจิจิเมะ

“.....แ้วจริง กลิ่นขนาดนี้ยังกินได้กินดีอีก”

กลิ่นศพครอบคลุมนั่งครุฑหาสน์ยาชีชาคิฉิมะ มั่นไชย
หึ่งไปทุกที่เสียจนปอดแทบเน่า

และอย่างที 3 ซึ่งเป็นสาเหตุใหญ่สุดนั้น อยู่ข้างหลัง
นาเดชิโกะนี่เอง

“กินไม่ลงเลยเนอะ.....”

เสียงยานคางนั้นทำเอานาเดชิโกะหยุดเท้า ถอนใจ
เบาๆ แล้วหันไปทางนั้นพร้อมกับทำตาละเหี่ยใจ

“.....ตามมาทำไมกัน”

“ห้องโถงใหญ่นั้นทำเอาฉันอยู่ไม่สุขเลย”

อิจิจิคุ อามานะยืมอย่างยืมนพलगัยใกล้เคียงน้อย
เธอถอดเสื้อคลุมแล้ว ตอนนี้อยู่สวมชุดกิโงะสีขาวกับ
กางเกงดำ ริมฝีปากผุดผ่องไปรอยยิ้มเล็กน้อยเหมือนเคย
เป็นรอยยิ้มที่ชวนให้หยุดหายใจยิ่งนัก

“จะถูกจับจ้องก็ช่วยไม่ได้ เพราะฉันสวยแบบนี้ไง แต่
ว่า พอเจอสายตาแบบนี้ทำเอาเหล้าหมดรสชาติ เลยลองตาม
เธอมาเพราะมีสภาพเหมือนกัน”

“.....อะไรที่เหมือนกัน”

นาเดชิโกะแอบเคืองในใจว่า ไม่ได้รู้จักอะไรกันเลยแท้ๆ

“เออละ คุณหนู ต่อจากนี้เธอจะเอาอย่างไร?”

อามานะโบกพัดแล้วยิ้มกริ่ม

คาดว่าถูกเข้าใจผิด ผู้หญิงคนนี้น่าคิดว่านาเดชิโกะ
เหมือนเด็กสาวทั่วไปที่มีอยู่ดาษดื่นเป็นแน่ นาเดชิโกะขมวดคิ้ว
แล้วยื่นมือไปซ้ำๆ

“โอ๊ะ.....” “คุณนะ เป็นคนธรรมดาใช่ไหม?”

พอคว่ำคอเสื้อของอามานะได้ นาเดชิโกะก็จ้องที่ดวงตาสีอำพัน

ดวงตาสีแดงเป็นประกายวาบ แสยะปากให้เห็นฟันที่แหลมเหมือนเขี้ยว รวากับมีสะเก็ดไฟติดเปรี้ยวตามเสี้ยว

“.....กำลังจะโดนกินแล้วนะ”

อามานะทำตาเหลือกเล็กน้อย จากนั้นนาเดชิโกะปล่อยเธอเหมือนจะผลักส่ง

“ที่นี่ไม่ใช่สถานที่ที่คนธรรมดาจะอยู่ได้ กลับไปซะเดี๋ยวนี้เถอะ”

เกิดอารมณ์แบบปวดใจนิดๆ

แต่นาเดชิโกะก็หันหน้ากลับไปโดยหวังจะสลัดอารมณ์นั้นทิ้ง

นาเดชิโกะเดินคุ่มๆ ตามโง่ทางเดินแล้วเลี้ยวตรงหัวมุม พอห่างจากอามานะมาประมาณหนึ่งจึงหยุดเท้า

“.....แถวนี้พอจะได้อยู่”

นาเดชิโกะกวาดสายตาแบบไม่ประมาท ก่อนจะยื่นมือขวาวออกไป

เกิดเสียงดังแกร็ก โช้เส้นหนึ่งห้อยลงมาจากแขนเสื้อตรงปลายโช้ติดลูกตุ้มรูปร่างหวั่งกะโหลกคาบใบมีด

จุดที่เชื่อมต่อกับลูกตุ้มสลักคำว่า ‘หิวโหย’ ไว้

“โช้หิวโหย——วิถีหิวโหย มือละโมภ”

ทันใดนั้น เปลวไฟโปร่งแสงพวยพุ่งจากโช้ จากนั้น

เปลี่ยนเป็นรูปมือนับไม้ถั่ววนเหยียดออกไปรอบบริเวณ
 ลัดเลาะไปตามพื้น ผนัง และทุกสิ่งทุกอย่าง ผุ่งมือ
 ไปร่งแสงขยายวงอย่างไร้เสียง

ในที่สุด ลูกตุ้มหวั่งกะโหลกก็ลั่นเสียงกึกกัก โช้ลั่นระริก
 ไม่ยับยั้งเกินไปกว่านั้น

“.....ติดอะไรบางอย่าง? งานยากนะเนี่ย”

นาเดซีโกะถอนหายใจแล้วเก็บโช้หกวิถีเข้าในแขนเสื้อ
 พอเงยหน้าขึ้นจึงเห็นกรอบรูปแขวนที่ผนังเบื้องหน้า
 สิ่งที่อยู่ในกรอบคือแผนที่เก่า บันทึกสภาพในอดีตของเมืองที่
 คั่นตาไว้

ราโจมอน⁴ ประตูใหญ่ของเมืองที่ดุจดั่งกระดานหมาก
 ล้อมนั้น ถูกเล่าขานว่าเป็นที่อยู่ของอสูร

หากขึ้นเหนือตามถนนหลักผ่านศูนย์กลางในแนวเหนือ
 ได้ จะถึงประตูซุซาคุมอนที่ปกป้องปราสาท

และถัดจากประตูซุซาคุมอนเข้าไปคือ

“เมืองที่มีสรวงจัญสมบุรณ์แบบ เมืองเฮอัน”

เสียงแจ้วๆ ดังขึ้นข้างหลัง นาเดซีโกะจึงออกท่าฟันศอก
 ทันที

“โอ๊ะ อันตรายนะ เธอ เกือบโดนกระทุ้งซี่โครงเลย”

“คุณนี่.....บ้าหรือเปล่า?”

“อย่างที่คุณเห็น ฉันนะมนุษย์ธรรมดาสุด ๆ”

⁴ ราโจมอนกับราโจมอนนั้นคือสิ่งเดียวกัน นั่นคือประตู (กำแพงเมือง) ที่ถูกสร้างในสมัยก่อน
 เพียงแต่ตัวคันจิจะแตกต่างกัน ในที่นี้ขอใช้ราโจมอนตามวิธีการอ่านของคันจิ 羅城門

โกคูมอน นาเดชิโกะ อสุรินอสสุรุ

GOKUMON NADESHIKO KOKO NI ARI Vol.1

by Nanao FUSHIMI

© 2023 Nanao FUSHIMI

Illustrations by Oshioshio

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.

Thai translation rights in Thailand arranged with SHOGAKUKAN
through The Kashima Agency.

โกคูมอน นาเดชิโกะ อสุรินอสสุรุ เล่ม 1

เรื่อง : Nanao FUSHIMI / ภาพ : Oshioshio

แปล : นกฮูก

บรรณาธิการ : ตูลย์ชาติ

กองบรรณาธิการ : หมาหัวโจก

ปก : Calbee

รูปเล่ม : สิริวิทย์

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

Zenshu Publishing Co., Ltd.

1 อาคารมนต์พิชิต ถ. รัชดาภิเษก บางโพธิ์พวง ยานนาวา กทม. 10120

โทร. 02-294-2327

พิมพ์ครั้งที่ 1

ราคา 280 บาท

www.zenshushop.com

Facebook : www.facebook.com/zenshucomic

ISBN : 978-616-561-705-5

ตัวละครและเรื่องราวในเล่มนี้ เป็นเพียงเรื่องที่ตั้งขึ้นเพื่อความบันเทิงจากจินตนาการของผู้เขียนเท่านั้น
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับเหตุการณ์ บุคคล หรือสถานที่จริงใดๆ ทั้งสิ้น
สงวนลิขสิทธิ์ หนังสือเล่มนี้ได้รับอนุญาตให้จัดทำขึ้นเป็นภาษาไทย
และจัดจำหน่ายโดยได้รับอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในประเทศไทย
หากมีผู้ได้นำไปลอกเลียนแบบ ทำซ้ำ หรือดัดแปลงจะถูกดำเนินคดีตามกฎหมายบัญญัติไว้สูงสุด

9 786165 617055

280 บาท

GOKUMON NADESHIKO KOKO NI ARI Vol.1

by Nanao FUSHIMI

© 2023 Nanao FUSHIMI

Illustrations by Oshioshio

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.

Thai translation rights in Thailand arranged with SHOGAKUKAN through The Kashima Agency.

แนว : แฟนตาซี

เหมาะสำหรับ : 15 ปีขึ้นไป

โกคุมอน นาดะชิโกะ อสูรกินอสูร

โกคุมอน นาดะชิโกะ คือสาวน้อยผู้กินปีศาจแห่ง “ตระกูลโกคุมอน” ตระกูลอภิมงคลที่แม้แต่ปีศาจยังหวาดกลัว แต่การได้พบกับอิจิคุ อามานะ ผู้หญิงแพงเสคนัยที่ไม่กลัวตน ทำให้นาดะชิโกะเปลี่ยนแปลงไป

สิ่งที่ซ่อนตัวในเพดานบุปผา, เหยื่อที่ถูกยึดหีบหั้น, เชือกคำสาปพัวพัน, ปีศาจสืบเปลี่ยนคน ระหว่างที่ท้าทายเหตุการณ์ต่างอย่างต่อเนื่อง ทั้งสองก็ได้เผชิญหน้ากับตัวตนของตนเองที่เคยหลบเลี่ยง

“ทั้งที่หากไม่มีคุณ ฉันก็ยังอยู่แบบอสูรได้ทั้งๆ”

สายสัมพันธ์ของสาวน้อยที่มีจิตใจคนในร่างอสูร กับผู้หญิงที่เก็บวิญญาณรูปทรงประหลาดไว้ในร่างคน พร้อมจะตัดพนักแห่งตำนานเลือดแล้ว นี่คือการราวของสาวน้อยอสูรผู้งดงามและน่าพรันพรึง

facebook.com/zenshucomic

www.zenshushop.com

